

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

F. L. D.

bytem ...

zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Matolínem

sídlem Nad Ondřejovem 14, Praha 4

proti

žalovanému

Magistrát hl. m. Prahy

sídlem Jungmannova 29/35, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2015, č.j. S-MHMP 495996/2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí odboru matrik Úřadu městské části Praha 1 ze dne 14. 5. 2010, č. j. ÚMPČ1 121112/07/II (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto prvoinstančním rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobce o vydání osvědčení o českém státním občanství.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce se narodil v USA v roce x. Narozením získal občanství USA. Matka žalobce byla státním občanem USA a v USA se i narodila. Otec žalobce se narodil v roce x na území nynější České republiky. V raném věku se otec žalobce se svými rodiči vystěhoval z tehdejšího Rakouska-Uherska do USA.
4. Z dokladu o naturalizaci vystaveného Okresním soudem Cass County, Nebraska dne 27. května 1912 vyplývá, že soud vyhověl žádosti děda žalobce a určil, že děd žalobce spolu se svou rodinou, včetně otce žalobce, je státním občanem USA. Podle soudu děd žalobce vyhověl zákonným podmínkám včetně nepřetržitého pobytu na území USA po dobu pěti let před podáním žádosti.
5. V roce 2007 žalobce podal žádost o vydání osvědčení o státním občanství České republiky. Argumentoval, že v době jeho narození měl československé státní občanství jeho otec a on jej tedy nabyl po otci.
6. Úřad městské části Praha 1 prvoinstančním rozhodnutím žádosti žalobce nevyhověl. Podle úřadu otec žalobce pozbyl rakouské státní občanství svou naturalizací v USA v roce 1912 a nemohl tedy ani nabýt občanství československé po vzniku Československé republiky.
7. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí, byť z částečně odlišných důvodů.
8. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že pro posouzení státního občanství žalobce je rozhodné, zda byl jeho otec F. D. k okamžiku synova narození československým státním občanem. Relevantní pasáže odůvodnění zní následovně:

„F. D. (otec odvolatele) se narodil ... v Č. a byl manželským dítětem F. D., nar. ... v K., a A., rozené R. Narozením nabyl státní občanství Rakousko-Uherska po svém otci podle § 28 Všeobecného občanského zákoníku z roku 1811. Dochované dokumenty sice neobsahují údaj o domovské příslušnosti otce odvolatele, nicméně ze sčítacího operátu z roku 1880 vyplývá, že děd odvolatele F. D., nar. ..., měl domovskou příslušnost v obci K. Vzhledem k tomu, že nebyl nalezen žádný pozdější záznam o změně domovské příslušnosti, lze předpokládat, že tato domovská příslušnost přetrvávala a narozením ji získal i otec odvolatele.“

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Dne 27. 5. 1912 nabyl F. D. (děd odvolatele) naturalizaci státní občanství Spojených států. Spolu s ním byla naturalizována i jeho manželka A. (x let), a děti F. (x let), M. (x let) a K. (x rok). Ke dni naturalizace děda odvolatele a spolu s ním i otce odvolatele byly otázky státoobčanského postavení osob, které se vystěhovaly z území Rakousko-Uherska a následně byly naturalizovány v USA, upraveny Úmluvou mezi Spojenými Státy Americkými a Rakousko-Uherskem ze dne 20. 9. 1870 (Smlouva státní učiněná dne 20. 9. 1870 se spojenými státy Americkými o uspořádání občanství státního příslušníků států obapolných, kteří se z mocnářství Rakousko-uherského vystěhují do spojených států Amerických a z těchto států do mocnářství Rakousko-uherského), dále jen „Úmluva“. Podle Čl. I. Úmluvy „státní občané mocnářství Rakousko-uherského, kteří nepřerušeně nejméně pět let se zdržovali ve spojených státech Amerických a stali se prodlením tohoto času znárodněnými občany spojených států, budou od vlády rakouské a uherské za občany americké jmíni a pokládáni. Občané spojených států Amerických zase, kteří nepřerušeně nejméně pět let v státních okrscích mocnářství Rakousko-uherského se zdržovali a stali se prodlením tohoto času státními občany mocnářství Rakousko-uherského, budou od spojených států za státní občany mocnářství Rakousko-uherského jmíni a pokládáni“.

V souvislosti se zněním či. I. Úmluvy vyvstaly v průběhu správního řízení pochybnosti o datu příchodu rodiny D. do Spojených států. V odvolací argumentaci právní zástupce odvolatele namítal, že za datum příchodu rodiny D. do USA je třeba považovat datum jejich naturalizace, protože naturalizace byla v té době ze strany úřadů USA podmínkou toho, aby přistěhovalcům byl umožněn vstup do USA a v této souvislosti odkazoval na jím předložený důkaz, a to zprávu ze školy v USA, kam otec odvolatele nastoupil až v druhém roce povinné školní docházky. Z toho právní zástupce odvolatele dovozoval, že první rok povinné školní docházky otec odvolatele absolvoval ještě na území Rakouska-Uherska. Dále právní zástupce odvolatele dovozoval, že podmínka pětiletého pobytu na území Spojených států byla naplněna až v květnu roku 1917, tedy v době, kdy již byly obě strany Úmluvy ve válečném stavu, a účinnost Úmluvy byla suspendována. Této argumentaci však odvolací správní orgán nepřisvědčil, neboť je v přímém rozporu s obsahem naturalizační listiny, kterou odvolatel správním orgánům předložil. V naturalizační listině se výslovně uvádí, že soud v Nebrasce, který o naturalizaci rozhodoval, shledal, že žadatel o naturalizaci pobývá nejméně posledních pět let kontinuálně na území Spojených států a z toho jeden rok bezprostředně předcházející podání žádosti na území daného okresu (...) Z uvedeného vyplývá, že pětiletý pobyt na území Spojených států byl v té době jednou z podmínek nabytí státního občanství. Odvolací správní orgán je tedy toho názoru, že rodina D. přicestovala na území Spojených států koncem roku 1907, resp. v období listopadu prosince roku 1907. Tento závěr podporují také záznamy v kmenovém listu děda odvolatele uloženém ve Vojenském ústředním archivu, podle nichž se v roce 1907 již neúčastnil pravidelného vojenského cvičení. Jako nepřímý a pouze podpůrný důkaz odvolací správní orgán využil i veřejně přístupných záznamů o křtech v Holy Rosary Church v Plattsmouthu, v nichž nalezl záznamy o křtu dětí F. D. a jeho manželky A. S., a to M. D., nar. ... (mohlo by se jednat o dítě uvedené na naturalizační listině pod jménem M.), C. D., nar. ... (mohlo by se jednat o dítě uvedené na naturalizační listině pod jménem K.), A. D., nar. ..., a M. D., nar. ... Dále byly z veřejně přístupných zdrojů zjištěny záznamy o osobách pohřbených na hřbitovech Holy Rosary & St. John the Baptist v Plattsmouthu, konkr. záznam o pohřbu nepojmenovaného dítěte F. D. a jeho manželky A. S. dne ... a záznam o pohřbu C. D. dne ... (ve věku x let). S ohledem na shodu osobních údajů (údaje o rodičích, křestní jména, příp. jejich anglické ekvivalenty, věk i místo události) lze mít za pravděpodobné, že se jedná o sourozence otce odvolatele. Právní zástupce odvolatele tento závěr zpochybnil (byť nevyvrátil) a odvolací správní orgán neměl možnost relevanci výše uvedených údajů ověřit či k nim získat podrobnější informace, ačkoli o to

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

prostřednictvím Generálního konzulátu České republiky v Chicagu usiloval. Odvolací správní orgán má však za to, že hodnocením všech zmíněných důkazů ve vzájemné souvislosti dostatečně prokázal, že datum příchodu rodiny D. na území Spojených států není totožné s datem jejich naturalizace, resp. že počátek jejich pobytu na území Spojených států datu naturalizace značně předchází. Tím odvolací správní orgán vyvrátil tvrzení právního zástupce odvolatele, že účinky Úmluvy na jeho děda a otce nedopadaly z důvodu suspendace platnosti Úmluvy během 1. světové války.

Pokud jde o argumentaci odvolatele vztahující se k obsahu čl. II. Úmluvy, odvolací správní orgán konstatuje následující. Podle čl. II. Úmluvy: „Dopustil-li se některý znárodněný příslušník státu jednoho, dříve než se vystěhoval, činu nějakého podle zákonů své původní vlasti trestuhodného, a vrátí-li se potom do státu druhého, bude ve vyšetřování vzat a potrestán, pokud dle zákonů původní jeho vlasti trestuhodnost toho činu promlčením nepominula nebo pokud nebude jiným způsobem trestu zbaven. Jmenovitě má někdejší státní občan mocnářství Rakousko-uherského, který dle článku I, pokládá se za občana amerického, dle zákonů v tomto mocnářství platnost majících pro nesplnění povinnosti branné u vyšetřování vzat a potrestán být v těchto případech:

1. když se vystěhoval, byv při sbírání osob službou vojenskou povinných za rekrutu ke službě v stálém vojsku povolán;
2. když se vystěhoval, jsa ve službě při práporech postaven nebo jen určitý čas na dovolenou odpuštěn;
3. když se vystěhoval jako voják na neurčitý čas na dovolenou odpuštěný nebo jako rezervník nebo obranec zemský v takové době, kde byl již obdržel příkaz svolávací, aneb kde již bylo veřejné vyzvání vydáno, aby se dostavil anebo, kde již počala válka. ...“

Odvolací správní orgán předně konstatuje, že v obsahu výše cit. ustanovení nic nenasvědčuje tomu, že by čl. II. Úmluvy měl stanovit výjimky ve vztahu k čl. I. Úmluvy. Z obsahu čl. II. nevyplývá, že osoby uvedené pod body 1., 2. a 3. nepozbývaly státní občanství Rakouska-Uherska podle čl. I., ačkoli splnily podmínky v čl. I. uvedené (tj. pětiletý nepřerušovaný pobyt spojený s naturalizací). Z čl. II. Úmluvy vyplývá pouze fakt, že naturalizací, resp. pozbytím rakousko-uherského občanství, v případech vymezených v bodech 1., 2. a 3. nezanikla trestnost; porušení rakousko-uherských právních předpisů upravujících brannou povinnost. Tomuto závěru svědčí i formulace v návěti čl. II. Úmluvy, v němž se výslovně hovoří o „někdejším státním občanu mocnářství Rakousko-uherského, který se dle článku I. pokládá za občana amerického“ (...). Odvolací správní orgán je na základě výše uvedeného přesvědčen, že pokud v praxi docházelo k situacím, které jsou popsány ve vyjádření profesora Kinga, stalo se tak v důsledku excesivního jednání, které ovšem nemělo v textu Úmluvy žádnou oporu a bylo zřejmě do značné míry vyvoláno blížícím se válečným konfliktem. Toto však nemůže být důvodem, proč by měl odvolací správní orgán čl. II. Úmluvy aplikovat způsobem, který je s jeho vlastním textem v rozporu. ...

S přihlédnutím ke všem výše uvedeným skutečnostem dospěl odvolací správní orgán k závěru, že děd odvolatele F. D., nar. ..., pozbyl státní občanství Rakouska-Uherska podle čl. I. Úmluvy uzavřené mezi Rakouskem-Uherskem a Spojenými státy dne 20. 9. 1870, a to naturalizací ve Spojených státech dne 27. 5. 1912, již předcházel nepřerušovaný pětiletý pobyt na území Spojených států. Spolu s dědem odvolatele pozbyli státní občanství Rakouska-Uherska i jeho manželka A. a děti F. (otec odvolatele), M. a K. Jmenování se následně ke dni vzniku Československé republiky, tj. ke dni 28. 10. 1918 nestali československými státními občany, neboť nesplňovali podmínky

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

uvedené v § 1 ústavního zákona č. 236/1920 Sb., kterým se doplňují a mění dosavadní ustanovení o nabytí a pozbývání státního občanství a práva domovského v republice Československé. Odvolatel F. L. D. tedy nemohl svého otce sledovat v československém státním občanství, neboť jeho otec toto státní občanství nikdy neměl. Následně pak odvolatel nemohl nabyt ani státní občanství České republiky, které se z československého státního občanství odvozuje. Odvolací správní orgán tedy dospěl k témuž závěru jako správní orgán prvního stupně, tj. že odvolatel není státním občanem České republiky a osvědčení o státním občanství České republiky mu nelze vydat.“

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. Žalobce v žalobě uvádí, že obsah řady listinných důkazů posuzoval odvolací správní orgán izolovaně a vytrženě z kontextu s obsahem dalších předložených listinných důkazů, a nikoliv naopak ve vzájemných souvislostech s jejich obsahem. Některé skutečnosti uvedené v listinných důkazech pak odvolací správní orgán interpretoval nepřesně. Uvedeným přístupem odvolací správní orgán došel k nepřesným, zkresleným či nesprávným skutkovým zjištěním, jejichž důsledkem bylo neúplné zjištění skutkového stavu rozhodného pro právní posouzení projednávané věci. Podle žalobce se žalovaný zejména nedostatečně věnoval zkoumání obsahu osvědčení o naturalizaci ze dne 27. 5. 1912; odborného právního stanoviska právní kanceláře Kramer Levin Naftalis & Frankel LLP z New Yorku ze dne 29. 4. 2008; rodného a křestního listu F. D., narozeného dne ...; kmenového listu F. D., narozeného dne ... vztahujícího se k výkonu vojenské služby jmenovaným ze dne 19. 3. 1900; odborného právního stanoviska právní kanceláře Bryan Cave LLP z Washingtonu ze dne 21. 9. 2009; zprávy Vojenského ústředního historického archivu ze dne 3. 11. 2010; odborného stanoviska prof. Jeremy Kinga ze dne 3. 12. 2011; a odborného stanoviska prof. Jeremy Kinga ze dne 5. 6. 2013.
10. Žalobce dále namítá, že žalovaný nepřesně aplikoval příslušná ustanovení některých právních předpisů, které byly a jsou relevantní pro jeho rozhodnutí o žádosti, jmenovitě pak smlouvy mezi Spojenými státy americkými a Rakousko-Uherskem ze dne 20. 9. 1870 o uspořádání občanství státního příslušníků států obapolných, kteří se z mocnářství Rakousko-uherského vystěhují do spojených států Amerických a z těchto států do mocnářství Rakousko-uherského (Zákoník říšský, rok 1871, s. 155, dále jen „Smlouva“), Mírové smlouvy ze St Germain-en-Laye mezi mocnostmi sdruženými a spojenými a Rakouskem ze dne 10. 9. 1919 a ústavním zákonem č. 236/1920 Sb. V důsledku tak žalovaný dospěl k nesprávným právním závěrům.
11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření především odkázal na napadené rozhodnutí, které považuje za správné. Doplnil, že jeho výklad Smlouvy je v souladu s jejím účelem, kterým bylo zamezit dvojímu státnímu občanství, které Rakousko považovalo za nežádoucí.
12. Dne 26. 11. 2018 se ve věci konalo ústní jednání, při kterém žalovaný setrval na argumentaci učiněné v písemných podáních.
13. Žalobce při ústním jednání argumentoval, že napadené rozhodnutí je chybné, neboť výklad Smlouvy byl vytržen z kontextu. Žalovaný nevzal v potaz obecné zásady Všeobecného zákoníku občanského, konkrétně § 6 a 7. Žalobce také odkázal na Vystěhovalecký patent

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

z roku 1832 (č. 2557/1832 Sb. z. s.), který sice stanovil pozbytí státního občanství rakouského, tento však je nutno vykládat ve světle prosincové ústavy z roku 1867, která svobodu vystěhování omezovala z důvodů branné povinnosti. Žalobce dále uvedl, že naturalizační listina děda a otce žalobce měla vady, že Rakousko-Uhersko bylo v roce 1912 ve válečném stavu s Tureckem, a že naturalizační zákony USA nevyžadovaly vyvázání se z dosavadního státního občanství.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
15. V žalobě lze spatřovat dva velmi obecně formulované žalobní body. Žalobce jednak namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav, respektive nedostatečné vypořádání se s předloženými důkazy. Za druhé namítá nesprávné právní závěry.
16. Městský soud považuje za nutné úvodem připomenout, že se v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu uplatňuje dispoziční zásada. Rozsah soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí je proto vymezen žalobními body. Těmito totiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ohledně porušení zákona. Z uvedeného vyplývá, že obsah a rozsah žaloby předurčují obsah a rozsah soudního rozhodnutí (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, případně rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Pokud tedy žalobce žalovanému vytýká vady toliko v obecné rovině bez poukázání na individuální okolnosti, v nichž je spatřováno pochybení, je ze strany soudu postačující, jestliže se s obecnými námitkami rovněž vypořádá obecně (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
17. Žalobce své žalobní body v žalobě formuloval velmi obecně. Tomu tedy bude odpovídat i obecné vypořádání se s nimi ze strany soudu.
18. Soud neopomenul, že žalobce při ústním jednání dne 26. 11. 2018 vznesl několik konkrétních námitek proti napadenému rozhodnutí. Podle § 71 odst. 2 soudního řádu správního však rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. V tomto ohledu tedy soud převážnou část námitek žalobce vznesených při jednání považuje za podané opožděně. Jako s takovými se s nimi nezabýval. Konkrétně se jedná o námitky týkající se údajných vad naturalizační listiny děda a otce žalobce, ohledně válečného stavu Rakousko-Uherska s Tureckem, námitek týkajících se naturalizačních zákonů v USA. Oproti tomu, soud ještě ve prospěch žalobce uznal jako konkretizaci v žalobě vznesených námitek argumentaci žalobce prosincovou ústavou z roku 1867, obecnými zásadami Všeobecného zákoníku občanského a vystěhovaleckým patentem z roku 1832. Tuto argumentaci lze podřadit pod žalobní bod, že správní orgán dospěl k nesprávnému právnímu posouzení, neboť Smlouvu interpretoval izolovaně a vytrženě z kontextu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19. Co se prvního žalobního bodu týče, tak městský soud poznamenává, že osvědčením o naturalizaci se žalovaný zabýval velmi pečlivě. Koneckonců na něm z podstatné části vystavil odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný ani neopomenul právní stanoviska odkazovaná žalobcem. Na tyto odkázal na s. 6-9 napadeného rozhodnutí (rozhodnutí není číslováno), kde z nich obsáhle citoval. S těmito právními názory se však žalovaný neztotožnil a oproti nim vystavil vlastní ucelenou argumentaci, která je obsahem jeho rozhodnutí. Přitom se řádně vypořádal i s námitkami ohledně aplikace čl. II Smlouvy.
20. Žalobce dále nijak nespecifikuje, v čem měl žalovaný pochybit nevypořádáním se s rodným a křestním listem F. D., narozeného dne ..., a kmenovým listem F. D., narozeného dne ..., ze dne ... Soud naopak shledal, že žalovaný z těchto dokumentů vycházel a údaje tam uvedené převzal do svého rozhodnutí. To je zřejmé ze s. 10 napadeného rozhodnutí (údaje o narození otce žalobce) a s. 11, kde se žalovaný přímo opírá o údaje v kmenovém listu děda žalobce.
21. Obdobně žalovaný zmiňuje zprávu Vojenského ústředního historického archivu ze dne 3. 11. 2010 na s. 5 svého rozhodnutí. I z tohoto dokumentu poté žalovaný patrně vycházel při zohlednění domovského práva děda a otce žalobce na s. 10 napadeného rozhodnutí, které nezpochybňuje. Informace o průběhu vojenské služby zachycené v tomto dokumentu se poté objevují v odůvodnění žalovaného na s. 13. Není tedy jasné, v čem žalobce spatřuje újmu tím, že se žalovaný s tímto dokumentem řádně nevypořádal, když skutkové okolnosti, na kterých žalovaný založil své rozhodnutí, odpovídají obsahu tohoto dokumentu.
22. Tuto žalobní námitku soud tedy neshledal důvodnou.
23. K námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní závěry soud uvádí následující.
24. Podle § 64 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky) při posuzování, zda fyzická osoba je nebo byla českým státním občanem, československým státním občanem, státním občanem Československé federativní republiky nebo České a Slovenské Federativní Republiky, se postupuje podle právních předpisů účinných v době, kdy mělo dojít k nabytí nebo pozbytí státního občanství této osoby.
25. Žalobce namítá, že československé státní občanství nabyl po otci narozením.
26. Podle § 28 Všeobecného zákoníku občanského z roku 1811 (č. 946/1811 Sb. zák. soud.), který byl účinný v době žalobcova narození, státního občanství docházely děti státního občana narozením.
27. Žalovaný tedy správně dovodil, že zásadní v dané věci je určit, zda v době narození žalobce byl jeho otec československým státním občanem.
28. Podle § 1 ústavního zákona č. 236/1920 Sb. státními občany československými byly
 1. Ode dne 28. října 1918 osoby, které nejpozději dnem 1. ledna 1910 získaly a od té doby nepřetržitě mají domovské právo v území někdejšího mocnářství Rakousko-Uherského, jež náleží nyní České republice. ...
 3. Bývalí státní občané německí, rakouští a uherští, kteří se narodili na území Československé republiky jako děti státních občanů německých, majících na tomto území řádné bydliště, nebo státních občanů rakouských nebo uherských mající tam právo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

domovské, i když osoby, o něž jde, samy nemají v době, kdy tento zákon vejde v platnost, bydliště nebo domovského práva v republice Československé.

29. V dané věci je tak otázkou, zda otec žalobce nabyl československé státní občanství podle tohoto ústavního zákona. Bez ohledu na splnění dalších podmínek by tomu tak mohlo být, pouze pokud by otec žalobce byl v době vzniku Československé republiky v roce 1918 státním občanem rakouským. Podle žalovaného v roce 1918 státním občanem rakouským však již nebyl, neboť rakouské státní občanství pozbyl naturalizací v USA v roce 1912.
30. Podle čl. I Smlouvy (Zákoník říšský, rok 1871, s. 155) „státní občané mocnářství Rakousko-uherského, kteří nepřerušené nejméně pět let se zdržovali ve spojených státech Amerických a stali se prodlením tohoto času znárodněnými občany spojených států, budou od vlády rakouské a uherské za občany americké jmíni a pokládáni. Občané spojených států Amerických zase, kteří nepřerušené nejméně pět let v státních okrslcích mocnářství Rakousko-uherského se zdržovali a stali se prodlením tohoto času státními občany mocnářství Rakousko-uherského, budou od spojených států za státní občany mocnářství Rakousko-uherského jmíni a pokládáni“.
31. Soud se plně ztotožňuje se žalovaným, že z dokladu o naturalizaci děda žalobce jasně vyplývá, že tento již dne 27. 5. 1912 pobýval minimálně pět let na území USA. S odkazem na čl. I uvedené Smlouvy tedy již touto naturalizací pozbyl státní občanství rakouské. Ten samý závěr je nutno učinit i co se týče otce žalobce. V průběhu řízení žalobce nijak nezpochybnil, že by do USA rodina necestovala společně a že by se jeho babičce v USA narodily další děti v roce 1907 a 1911.
32. Na tom nic nemění zmínka žalovaného, že rodina D. přicestovala na území USA koncem roku 1907. Tato nepřesná zmínka totiž není ničím podložena. Kmenový list děda žalobce říká, že se děd žalobce nezúčastnil vojenského cvičení v roce 1907. Z něho tedy nelze dovodit, že rodina přicestovala do USA koncem roku 1907. Kmenový list pouze potvrzuje, že děd žalobce již v roce 1907 nebyl na území Rakouska-Uherska. Tato zmínka žalovaného byla učiněna patrně v kontextu námítky žalobce, že děd a otec žalobce na území USA dosáhli pobytu pěti let až v roce 1917. Soud tedy považuje za správné, pokud je v dané věci vycházeno z úřední listiny o naturalizaci děda a otce žalobce, ze které jasně vyplývá, že dne 27. května 1912 rodina na území USA byla již minimálně pět let.
33. Z právě uvedeného vyplývá, že otec žalobce nebyl v době vzniku Československé republiky státním občanem rakouským a nemohl se tedy stát ani občanem československým. Tím tedy nebyl ani v roce x v době narození žalobce. Žalobce tedy nemohl nabýt československé státní občanství po otci. Soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné.
34. Na daném závěru dle soudu nic nemění obecné zásady Všeobecného zákoníku občanského v § 6 a 7, kterých se dovolával žalobce při ústním jednání.
35. Podle § 6 zákona při používání nesmí býti dáván jinaký smysl, než jaký vychází z vlastního smyslu slov v jejich souvislosti a z jasného úmyslu zákonodávce. Podle § 7 nelze-li právní případ rozhodnouti ani podle slov ani z přirozeného smyslu zákona, jest hleděti k podobným případům v zákonech zřejmě rozhodnutým, a k důvodům jiných, s tím příbuzných zákonů. Zůstane-li právní případ ještě pochybný, musí býti rozhodnut podle přirozených zásad právních, se zřetelem k okolnostem pečlivě shrnutým a zrale uváženým.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

36. Soud nedospěl k závěru, že výklad uvedeným v napadeném rozhodnutí měl být nějak s těmito zásadami v rozporu.
37. Soud se ani nedomnívá, že by výklad Smlouvy provedený žalovaným byl v rozporu s tzv. Prosincovou ústavou z 21. 12. 1867. Čl. 4 státního základního zákona, o všeobecných právech státních občanů pro království a země, zastoupené v říšské radě garantoval svobodu vystěhování, která byla ze strany státu omezována pouze brannou povinností.
38. Toto ustanovení ústavy se však nijak nedotýká otázky nabývání nebo pozbývání státního občanství. Lze z něj dovodit pouze to, že stát může omezit svobodu vystěhování brannou povinností. V tomto ohledu tak činí čl. II Smlouvy, která stanoví trestní postižitelnost pro osoby, které se vystěhovaly a naturalizovaly v USA v rozporu s právními předpisy upravujícími brannou povinnost. Této otázce se žalovaný ve svém rozhodnutí věnoval a soud se s jeho závěry týkajícími se výkladu tohoto ustanovení Smlouvy ztotožňuje.
39. Soud dodává, že žalobce nijak nevysvětluje, v čem by měla spočívat nesprávná aplikace Mírové smlouvy ze St Germain-en-Laye mezi mocnostmi sdruženými a spojenými a Rakouskem ze dne 10. 9. 1919. Žalovaný tuto smlouvu v odůvodnění svého rozhodnutí nepoužil a žalobce nespecifikoval, proč by tímto měl žalovaný chybovat. Ani soud v tomto ohledu pochybení žalovaného nespatřuje.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
41. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. listopadu 2018
v.r.

JUDr. Karla Cháberová,

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.